

25. lipnja 2020. godine

Osvrt medicinskih sestara i tehničara Klinike za urologiju na prethodno razdoblje vezano za pandemiju virusom SARS-CoV-2

Dolaskom pandemije virusa SARS-CoV-2 u Hrvatsku 28. veljače 2020. godine vrlo brzo došlo je do reorganizacije zdravstvenog sustava.

Odlukom kriznog stožera Kliničkog bolničkog centra Sestre milosrdnice, sredinom ožujka 2020. godine, odlučeno je da će veći dio prostora Klinike za urologiju biti operacijsko – intenzivistički blok za suspektne i pozitivne bolesnike na virus SARS-CoV-2. Postintenzivnu jedinicu Klinike za urologiju je Zavod za anesteziologiju, intenzivnu medicinu i liječenje boli, prenamijenio u Jedinicu intenzivnog liječenja.

Klinika za urologiju reorganizirala je rad uz prostorne prilagodbe. Jednu smo ambulantu izolirali i namijenili za preglede hitnih uroloških pacijenata suspektnih na COVID – 19 i uzimanje briseva pacijentima koji će biti hospitalizirani zbog operativnog zahvata ili hitnog urološkog stanja. Klinika za kirurgiju i Klinika za ženske bolesti i porodništvo ustupile su nam po jednu operacijsku salu, gdje su operirani naši bolesnici. Medicinske sestre i tehničare podijelili smo u tri tima: dva tima izmjenjivala su se u radu u Klinici za urologiju, a treći tim bile su većinom medicinske sestre i tehničari Postintenzivne jedinice. Treći tim sudjelovao je u radu Jedinice intenzivnog liječenja Klinike za urologiju koji je bio opremljen za suspektne ili pozitivne bolesnike na virus SARS-CoV-2 kod kojih je bio potreban operativni zahvat i intenzivno liječenje, a uz to je pomagao u radu Središnjoj jedinici intenzivnog liječenja KBC Sestre milosrdnice.

Jadranka

Na početku svega osjećala sam strah; strah zbog svog neznanja, strah zbog toga što ne znam u što ulazimo moji kolege, kolegice i ja. Većinom je prevladavao strah da baš ja ne budem ta koja će tu bolest prenijeti svojoj obitelji. Moj tim bio je određen za ispomoć kolegama iz Središnje jedinice intenzivnog liječenja koji su nas lijepo prihvatili i podučili svemu što znaju. Klinika za urologiju, na kojoj radim, postala je COVID – 19 centar gdje smo primali suspektne bolesnike i tamo ih zbrinjavali do dolaska nalaza brisa na COVID – 19. Oblačili smo se u odijela od glave do pete: skafanderi, nazuvke, mantili, maske, naočale, viziri, rukavice... Obukavši to odijelo osjećala sam da nemam zraka, ali srećom uz mene su bili moji kolege i kolegice koji su svojim toplim riječima i podrškom olakšali cijelu situaciju i zato im veliko HVALA.

Sena

„Čovjek uči dok je živ“, izreka je koja najbolje opisuje proteklih nekoliko mjeseci. Bio je to nezaboravan dio naših života, kako profesionalnih, tako i privatnih. Osjećaji su bili pomiješani od početka do samog kraja: strah, stres, ljutnja, sreća, zadovoljstvo i ljubav koji smo pružali jedni drugima neprestano su se izmjenjivali. Ovaj dio svog života nikada ne bih mijenjala jer sam upoznala nove kolege i kolegice, naučila sam nove vještine i nadogradila svoje znanje. Upoznali smo još bolje svoje kolege i kolegice iz Klinike za urologiju i još se više povezali, bili smo si potpora u lošim i dobrim danima. Prvi ulasci u jedinicu intenzivne njege bili su teški, ali svaki naredni put bio je sve lakši.

Tea

Rad u jedinici intenzivnog liječenja je timski rad, a isti taj rad došao je do izražaja u takozvanom COVID – 19 periodu.

Zdravstvena skrb u JIL-u je specifična, a da bismo pobliže doživjeli njihovu svakodnevnicu pomogao nam je cijeli tim koji nas je dočekaao raširenih ruku.

Pored pacijenata koji zahtijevaju 24-satnu skrb, oni su strpljivo odgovarali na naša pitanja i prenosili nam svoje znanje.

Svako postavljeno pitanje, imalo je svoj odgovor, svaka nedoumica, svoje objašnjene.

Uključili su nas maksimalno u rad, te nam time dali poticaj da i mi pokažemo svoj trud i želju za učenjem.

Svakako, ovo je bilo veliko iskustvo.

Tim Središnje jedinice intenzivnog liječenja zaslužuje svaku pohvalu za edukaciju, prenošenje znanja kao i za ljudskost jer se niti u jednom trenutku nismo osjećali kao višak, već kao dio njihovog tima.

Matea

Sada već s osmijehom na licu prisjećam se protekla dva mjeseca koja su iza mene. Iako nas obrazovni sustav podučava i usmjeruje na spremnost za izvanredna stanja u zdravstvu, sigurna sam da se nitko ne može pripremiti za jednu tako veliku pandemiju. Imala sam priliku raditi s pacijentima koju su suspektni ili pozitivni na virus SARS-CoV-2 (Centralno središte za COVID – 19 u KBCSM bilo je baš na prostorima naše Klinike). Svoj radni dan bih najčešće započela odijevanjem zaštitne opreme i tako bih odradila svoja tri sata, nakon ta tri sata zamijenila bih se sa kolegicama/kolegama, zatim sam imala tri sata za obavljanje tuširanja nakon izlaska, odmor, okrjepu i pripremu za novi ulazak. Pri svakom dolasku na posao miješale su mi se razne emocije od ljutnje, straha, nesigurnosti, pa sve do prihvaćanja činjenice da je to posao koji sam izabrala i

da ga moram odraditi najbolje što mogu. Kada nije bilo pacijenata u COVID – 19 JIL-u, odlazili smo na edukaciju u SJIL. Zahvaljujući kolegicama i kolegama koji tamo rade, proširila sam svoja znanja i stekla brojna iskustva. Vjerujem da smo svi u protekla dva mjeseca imali priliku upoznati sami sebe, svoje prednosti i nedostatke i neka nam ovo bude stepenica prema vrhu, novim saznanjima i vještinama.

Ivana

Naše se putovanje približilo kraju. Bilo je ovo jedno nezamjenjivo iskustvo. Sad se svojih iskustava koje sam prošla sa svojim kolegama u zadnja dva mjeseca prisjećam s osmijehom na licu, a sam početak našeg putovanja je bio stresan. Koliko god čovjek misli da je spreman i da ga ništa ne može iznenaditi, u zdravstvu se pokazalo suprotno.

Svakodnevne edukacije, stres i mala doza straha su bile laka prepreka uz moje kolege. Smjena počinje oblačenjem odjela, koje izrazito otežava rad i komunikaciju u jedinici intenzivnog liječenja. Prvi ulasci su bili teški i emotivni kako za mene samu, tako i za moje kolege, ali su odrađeni s velikom ljubavlju. Svaki novi ulazak, svaka nova smjena i svaki novi susret sa suspektnim ili pozitivnim bolesnicima na virus COVID – 19 bio je iz dana u dan sve lakši. Drago mi je da sam se našla u ovoj situaciji, hvala mojim nadležnima što su vjerovali u nas, bodrili nas te bili potpora od samoga početka. Ipak je sve lakše kada znate da netko iza tih staklenih vrata, koja dijele prostor odjela od prostora jedinice intenzivnog liječenja, treba baš vas.

Andrea

Kada su početkom godine počele stizati vijest o epidemiji koronavirusa iz daleke Kine sve to se činilo vrlo dalekim i bezopasnim za Hrvatsku, ali kad je 28. veljače 2020. godine virus stigao u Hrvatsku počela su zvoniti zvona za uzbunu te je počela reorganizacija zdravstvenog sustava.

Tako su operacijski blok i odjel postintenzivne jedinice prenamijenjeni za zbrinjavanje bolesnika suspektnih na COVID – 19 infekciju.

Tada je krenula moja ubrzana edukacija za postupanje s pacijentima suspektnima na COVID – 19 infekciju, gledali su se edukativni filmovi o oblačenju i svlačenju zaštitne opreme, čitali su se protokoli o zbrinjavanju bolesnika, svaki dan nešto novo, a uz veliku pomoć kolegica i kolega, uspio sam savladati sve potrebne vještine potrebne za brigu o takvim pacijentima.

Zbog reorganizacije posla sam u travnju 2020. godine počeo raditi u Središnjoj jedinici intenzivnog liječenja. Bio je to veliki izazov za mene, međutim s puno strpljenja i tolerancije kolega koji rade u SJIL-u, uspješno sam se uklopio u njihov kolektiv. Tako sam gotovo dva mjeseca radio u SJIL-u i stekao nova znanja koja će mi pomoći u obavljanju posla u Klinici za

urologiju.

Sada, kada se stvari vraćaju u neku novu normalnost, sjetio sam se riječi glavnog tehničara SJIL-a: „Sve je to išlo k'o po loju”.

Pandemija nas ujedinila te smo pokazali da se uspješno možemo nositi s bilo kojom zdravstvenom krizom.

Još jednom pokazalo se da je hrvatski zdravstveni sustav dorastao svakoj ugrozi.

Tomislav

Kada se pojavio prvi pozitivan bolesnik na virus SARS-CoV-2 nisam u potpunosti razumio težinu te bolesti niti kako se odnositi s takvim bolesnicima u smislu zdravstvene skrbi.

U mojoj Klinici za urologiju u KBC-u Sestre milosrdnice smo u vrijeme pandemije bili raspoređeni u tri tima. Ja sam bio u trećem timu koji je bio zadužen za zdravstvenu skrb suspektnih ili pozitivnih bolesnika na virus SARS-CoV-2, a kada nije bilo takvih bolesnika, bili smo raspoređeni u Središnju jedinicu intenzivnog liječenja KBC-a Sestre milosrdnice u svrhu ispomoći i edukacije.

Prostor urološke postintenzivne jedinice bio je namijenjen za suspektne i pozitivne bolesnike. Kada sam se prvi put spremao i oblačio za ulazak u COVID – 19 centar u našoj klinici te iščekivao susret s prvim suspektnim bolesnikom. Prožimao me osjećaj straha od zaraze te pitanja što će me tamo čekati, jer svi smo mi išli u borbu s nečim novim, neistraženim i o čemu nismo znali baš puno. Prva smjena koju smo odradili kolegica i ja u COVID – 19 centru, moram priznati, bila je zaista teška. Želio bih istaknuti da u periodu kada nismo radili u COVID – 19 centru, bili smo raspoređeni u središnjem JIL-u, a tamo su nas kolege lijepo dočekali te smo imali priliku puno toga naučiti; o skrbi i brizi za vitalno najugroženije bolesnike te im na tome neizmjereno hvala.

Tim iskustvom sam stekao priliku da budem još bolji čovjek i ponajviše bolji medicinski tehničar. Smatram da sve ono što smo doživjeli i vidjeli će nas sve povezati i ojačati za dobrobit naših pacijenata i nas samih.

Važno je spomenuti i sve građane Republike Hrvatske koji su ostali u svojim domovima, kada je to bilo potrebno, a time uvelike pridonijeli povoljnoj epidemiološkoj situaciji i na tome im hvala.

Sanjin

Za početak, mislim da svatko od nas treba zastati na minutu i prisjetiti se koliko nam je hrabrosti trebalo da zakoračimo u ovu "avanturu". Upravo nam je minuta bila dovoljna da skupimo svu snagu i predanost ovom pozivu te da krenemo prema karanteni s kutijom zaštitne opreme. Koračajući iz SJIL-a prema COVID – 19 intenzivnoj u sebi nosiš samo nadu da će tvoje vještine i

dosada naučeno znanje biti dovoljni da pomogneš tom unesrećenom čovjeku koji je u sali na operacijskom stolu. Navlačiš na brzinu opremu na sebe i gledaš se u ogledalo koje puca na tisuću komadića od straha koji izlazi iz tebe. U tome trenu osjetiš toplinu kolegičine ruke koju ti je položila na rame. Znaš da nisi sam i shvatiš koliko se neprocjenjivo bogatstvo krije iz jednog iskrenog pogleda. I spreman si, za sve i svakoga.

Upravo nas je ta predanost prema radu objedinila i bila nam zvijezda vodilja u ovom tamnom tunelu.

Sad nakon svega osjećam ogromnu zahvalnost za svako naučeno znanje, za svaki pokušaj i svaku priliku te za svu strpljivost i susretljivost svojih kolega. Zajedno smo se ukrcali na brod koji je htio potonuti. U borbi, mnogo puta smo htjeli dići ruke od svega, ali naši toliko različiti karakteri su se uvijek nadopunjivali i bili motivator drugima. Zato smo i pobijedili. Pobijedili smo jer smo se borili zajedno i kroz tu bitku pronašli sami sebe.

Marina
